SENZATIONAL ! UN JURNALIST RUS SCRIE CORECT ȘI ÎN PREMIERĂ DESPRE TEZAURUL ROMÂNIEI LA MOSCOVA! – РУМЫНСКОЕ ЗОЛОТО

11 octombrie 2012 | Publicat de Cristi Manoilescu

EXPLOZIV

2

EXCEPȚIONAL! UN JURNALIST RUS SCRIE CORECT ȘI ÎN PREMIERĂ DESPRE TEZAURUL ROMÂNIEI LA MOSCOVA! SERGHEI GOLUBIȚKI*: AURUL ROMÂNESC (ÎN LIMBA RUSĂ). РУМЫНСКОЕ ЗОЛОТО

Serghei Golubițki, scriitor, filolog și jurnalist, specialist în internet-trading de la Moscova. S-a născut la 11 iulie 1962. A absolvit magna cum laude (diplomă roșie) facultatea de litere a Universtității de Stat din Moscova în 1984, iar în 1989 și-a susținut teza de doctorat cu tema "Mitologia socială și nomenologia filosofică în lirica romanescă contemporană", la aceeași universitate. Posedă limbile rusă, engleză, franceză, germană, portugheză și română. În 2004 a publicat o carte în două volume cu titlul "Care este numele dumnezeului vostru? Marile afaceri oneroase ale secolului XX", în care descrie peste douăzeci de afaceri oneroase din Statele Unite ale Americii, începând cu scandalul panamez și terminând cu cazul Enron. Este autor al cursului multimedia "TeachPro Internet Trading", care, potrivit revistei de bursă "Technical Analysis Of Stocks And Commodities", nu are analogie pe piața americană. În clasamentul celor "100 de creatori din spațiul postsovietic", stabilit de "Global Intellect Monitoring" în anul 2009, a fost plasat pe locul 30, "pentru gândirea creatoare asupra realităților în transformare dinamică".

FRAGMENTE TRADUSE ÎN ROMÂNĂ DIN ARTICOLUL LUI SERGHEI GOLUBIȚKI:

(….) Așadar, despre ce alegere a grâului de neghină este vorba? Dragi colegi, cred că v-ați dat seama deja că este vorba despre tema scoasă în titul postării de astăzi. (…)

Cu alte cuvinte, în ceea ce ține de „drepturile omului" avem o alegere. Cu totul aparte stă chestiunea „aurului româmesc", care nu permite în nici un chip, sub nici o formă, sub nici un fel interpretătări ambigue. Și vreau să subliniez încă o dată că această chestiune are o importanță principială anume pentru Rusia, anume pentru noi, și într-o măsură cu mult mai mare, decât pentru România și, cu atât mai mult, pentru Moldova, ai cărei parlamentari, apropo, au și intervenit pentru includerea chestiunii în rezoluția APCE.

De ce are această chestiune o importanță principială anune pentru noi, dar nu pentru România? Pentru că în cazul României este vorba pur și simplu despre pierderea unor bunuri materiale, în timp ce în cazul Rusiei această chestiune se pune într-un cu totul alt plan, în cel moral. Dacă noi nu recunoaștem această chestiune, noi îi spunem nu atât străinătății, câte ne spunem nouă înșine că, da, noi suntem niște HOȚI! Noi recunoaștem conștient, în deplinătatea facultăților mintale, că suntem urmașii și continuatorii de drept ai unei hoții bolșevice, că suntem pui destoinici din cuibul lui Troțki.

Doar așa și nicidecum altfel. Și nici un fel de inepții de genul comentariilor oficiale ale cinovnicilor ruși despre faptul că, adicătelea, tema „aurului românesc" ține de timpurile demult apuse, este o chestiune istorică, fără nici o tangență cu politica actuală, nu pot acoperi monstruoasa prăpastie morală care ne separă pe noi de Lumea Binenului și a Luminii dacă refuzăm să ne recunoaștem obligațiunile de returnare a ceea ce am furat în mod deschis, cinic și impertinent.

Presupun că atât colegii mei, cât și marea majoritate a cetățenilor ruși, nu au nici cea mai vagă idee despre ceea ce reprezintă chestiunea "aurului românesc", motiv din care nu există nici cel mai mic temei să tragă vreo concluzie pripită și, cu atât mai mult, să se lanseze în acuzații de imoralitate împotriva cuiva. Întrucât mass-media oficială din Rusia nu s-a obosit să aducă faptele la cunoștința cititorilor săi, voi încerca, pe cât îmi stă în putință, să completez această lacună măcar pentru publicul cititor al Rețelei Naționale a Oamenilor de Afaceri.

În august 1916, România a intrat în Primul Război Mondial de partea Aliaților și a ocupat Transilvania. Las în spatele scenei motivele care au determinat această țară să adopte, timp de doi ani, starea de neutralitate: politica țărilor mici este o chestiune complicată și – ceea ce este mai important! – absolut neprincipială din punctul de vedere al demersului nostru. Aici și cum, nu mă interesează România, pe mine mă interesează doar Rusia.

Demersul României a avut consecințe foarte deplorabile: armatele aliate ale Mittelmächte (Germania, Austro-Ungaria, Bulgaria și Imperiul Otoman) au replicat imediat printro contraofensiva, care, în cel mai scurt timp posibil, a înfrânt Armata Română.

Guvernul României a fost evacuat în grabă de la București la Iași, la granița cu provincia Basarabia din Imperiul Rus. Dobrogea, Oltenia și Muntenia fuseseră deja ocupate, astfel încât cotropirea totală a teritoriului național părea, pe bună dreptate, doar o chestiune de timp.

În noiembrie 1916, Consiliul Național al Băncii Centrale a României a decis să transmită, pentru păstrare temporată, întregul său Tezaur aliatului său – Rusia, care, de fapt, îi oferise cu amabilitate serviciile. O variantă alternativă luată în calcul era transportarea Tezaurului la Londra, dar poziția dominantă pe care o aveau submarinele germane în spațiul maritim a fost determinantă pentru alegerea făcută în favoarea Imperiului Rus.

La 2 decembrie Banca Centrală a decis, iar la 12 decembrie Consiliul de Miniștri al României a aprobat această decizie. Ca precedent internațional s-a apelat la experiența Franței, care transmisese deja Tezaurul său spre păstrare Statelor Unite ale Americii.

Pentru Rusia procesul verbal cu privire la transmiterea Tezaurului a fost semnat de general-locotenentu Aleksandr Aleksandrovici Mosolov, șeful cancelariei ministeriale a Curții Imperiale, iar din toamna anului 1916 – ministru-delegat în România.Guvernul rus s-a angajat nu doar să pregătească transferarea, dar a și garantat integritatea necondiționată a Tezaurului României atât în timpul transportării, cât și pe întreaga durată a ulterioarei lui păstrări.

Trebuie să spun că în Rusia au fost trimise nu numai rezervele de aur ale Băncii Centrale a României, dar, efectiv, toate economiile băncilor private românești, ale companiilor și ale cetățenilor. Inventarul a cuprins: documente, manuscrise, monede vechi, tablouri, cărți rare, arhivele mănăstirilor din Moldova și Țara Românească, colecțiile muzeistice aparținând instituțiilor publice și celor private, precum și 93,4 tone de aur.

Întrucât toate aceste comori au fost descrise în cel mai amănunțit mod cu putință în procesul verbal de transmitere, nu este dificil să calculăm valoarea lor actuală (desigur, cu excepția valoarii pur istorice a exponatelor de muzeu) : 2 miliarde 800 milioane de dolari.

"Aurul românesc" a fost transmis în Rusia în două etape: la 12 și 14 decembrie 1916 – în 17 vagoane cuprinzând 1738 lăzi, cu un conținut în valoare de 314 580 456 lei și 84 de bani. Acestor lăzi li s-au adăugat altele două cu bijuteriile ale Reginei Maria, toate în valoare de 7 milioane de lei.

În zilele de 23-27 iulie 1917 (deja după revoluția din februarie), a fost trimis la al doilea eșalon cu părți ale Tezaurului României: 24 de vagoane, bunurile având o valoare de

inventar de 7,5 miliarde de lei. Sub paza unei unități de cazaci trenul a ajuns cu bine la Moscova, la 3 august 1917.

Apoi s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat: o bandă bolșevică de teroriști a acaparat puterea sub directa conducere a Statului Major german, iar la 26 ianuarie 1918 Leiba Dovidovici Bronstein, alias Troțk, a declarat public cu cinism: „Activele românești plasate la Moscova, vor fi indisponibile pentru oligarhia română. Guvernul sovietic își asumă obligația de păstrare a acestor active, ca și pe cea de returnare ulterioară a lor în mâinile poporului român ".

Cuvântul lui Leiba este lege, astfel încât poporul român, care de mult și-a răsturnat regii, așteaptă și în prezent să-i fie restituit propriul Tezaur. Pentru a aprecia întreg cinismul situației trebuie să amintim în mod neapărat despre cele trei restituiri oficiale, făcute în 1935, în 1956 și 2008. Aceste restituiri au fost însoțite de o retorică triumfalistă de genul celei din următorul comunicat publicat la 12 iunie 1956 în presa sovietică: "În toți acești ani poporul sovietic a păstrat cu meticuloasă grijă operele de artă de o mare valoare istorică și artistică. Guvernul URSS și poporul sovietic au tratat întotdeauna aceste valori ca fiind proprietatea inalienabilă a poporului român".

E frumos, nu-i așa? E nobil. E onest. Cum i se și cuvine oricărei țări cu demnitate, nemaivorbind despre o superputere. Am înapoiat picturi, desene, manuscrise, hrisoave, arhive, monede de aur, medalioane, icoane, odoare bisericești, am înapoiat până și rămășițele pământești ale eminentului gânditor Dimitrie Cantemi. Am uitat însă un mizilic colea: să restituim 93,4 tone de aur. Acest mizilic nu a făcut obiectul sentimentelor bolșevicilor de solidaritate de clasă cu poporul român. După cum nu a făcut nici obiectul obligațiunilor de restituire a ceea ce nu-ți aparține.

România nu a încetat niciodată să revendice restituirea de către Rusia a ceaa ce fusese transmis, pe cuvânt de onoare, spre păstrare în anii Primului Război Mondial. Din toate declarațiile publicate în presa sovietică reieseclar și univoc faptul că Uniunea Sovietică a recunoscut întotdeauna dreptul de proprietate al României asupra Tezaurului său.

Și atunci, care-i problema?! De unde apar astăzi aceste cinice și monstruoase fraze ale oficialilor ruși privind chestiuni de interes pur istoric?! AU FURAT CEEA CE NU NE APARȚINE! Și ne-au făcut pe toți ostatici ai acestei meschinării! Pe toți cetățenii Rusiei! De ce eu, de ce anume eu, trebuie să trăiesc cu sentimentul că sunt cetățean al unei țări care săvârșește pe față și cinic cea mai oribilă crimă damnată de codul moralei creștine: înșelarea celor care ți-au dat încredere?

La Dante Alighieri, cei care au înșelat încrederea sunt supuși la cele mai îngrozitoare cazne în cea de-a noua - ultima – treaptă a Iadului: pe lacul înghețat Cozit dracii le sfârtca capetele

Pentru orice creștin nu există o crimă mai oribilă decât înșelarea celor care ți-au dat încredere. Și aici nu mai este vorba despre cântecelele și țopăiturile celor de la Pussy Riot în biserică, aici este vorba despre un lucru cu mult mai îngrozitor.

Din păcate însă, nimărui nu-i pasă de "aurul românesc". De Riot Pussy – da, aceasta este o crimă strigătoare la cer împotriva puterii. Pe când tezaurul furat altui neam, propriului nostru aliat, care ne-a încredințat toată averea sa, e așa, un fleac , „o chestiune istorică".

Scris de Vlad Cubreacov

sursa: http://i-business.ru

(Rețeaua Națională a Oamenilor de Afaceri din Rusia)